

Prejudikatura: Boh. A 11.959/35.

Věc: Gustav K. v N. proti zemskému úřadu v Bratislavě o přeznání.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Výnosem ze 13. prosince 1930 sdělil zem. úřad v Bratislavě se st-lem, lesním asistentem okr. úřadu v N., že mu uděluje služební místo v 6. plat. stupnici v systemisovaném stavu úředníků vyšší pomocné zemědělsko-technické služby pro lesní službu dohlédací u politických úřadů s účinností od 2. prosince 1930 s úředním titulem »lesní tajemník«. Na konci pak podotknuto, že služební příjmy se upravují zvláštním výměrem.

O stížnosti, podané do tohoto výnosu, uvážil nss toto:

Jest nesporno, že st-l byl před účinností plat. zák. č. 103/26 Sb. ve státních službách čs. ustanoven ve skupině C státních úředníků ve stavu lesnického technického personálu státní lesní služby dohlédací na Slov., čímž jeho služební místo bylo charakterisováno jako služební místo skupiny C státních úředníků. Při převodu do nových platů podle plat. zák. shora citovaného byl st-l převeden do 7. platové stupnice. Ježto pak služební místa I. služební tř. podle § 5 plat. zák. se systemisují jen v 1.—6. platové stupnici, nikoli v 7. platové stupnici, jest i z převodu st-le do nových platů zřejmo, že byl do nových platů převeden po rozumu § 167 plat. zák. jako úředník skupiny C a že mu tedy podle § 199 odst. 1 plat. zák. byl přiznán služební plat podle služební třídy II.

Nař. výnosem bylo st-li propůjčeno služební místo 6. platové stupnice v systemisovaném osobním stavu úředníků vyšší pomocné služby zemědělsko-technické pro lesní službu dohlédací u politických úřadů.

Měl-li st-l za to, že tímto propůjčením služebního místa v jiné služební třídě, než ve které byl dosud, bylo porušeno jeho subj. právo, nabyté dřívějšími dekrety, mohl arci prohlásiti, že toto propůjčení služebního místa nepřijímá a mohl se podle okolností domáhati i výroku v tom směru, že nepřijetím dekretu o takovém propůjčení služebního místa v jiné služební třídě se na jeho dosavadním služebním poměru nic nezměnilo, nemůže však napadati z tohoto jmenovacího aktu jenom jednu jeho část, t. j. souhlasiti s propůjčením služebního místa vyšší platové stupnice, zároveň však se domáhati výroku o tom, že místo mělo býti propůjčeno v jiné služební třídě než se stalo. Celý tento akt propůjčení určitého služebního místa jest totiž aktem jmenovacím, který tvoří jeden nerozlučný celek a podle § 3 lit. f) zák. o ss jest proti němu stížnost na nss nepřípustná.

Otázkou stejného druhu se zabýval nss již v nál. Boh. A 11.959/35.

Č. 12.070.

Učitelstvo: * Čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. o výběru uchazečů o definitivní místa učitelská na veřejných školách obecných a občanských platí ve smyslu § 10 odst. 7 zák. č. 226/1922 Sb. i na Slovensku.

(Nález ze dne 10. října 1935 č. 17.730/35.)

P r e j u d i k a t u r a: Srov. Boh. A 8224/29 (Podk. Rus).

V ě c: Vilém P. v O. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o udělení místa správce na státních školách ludových.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Žal. úřad vydal st-li, definitivnímu učiteli obecné školy v Olomouci, toto nař. rozhodnutí: St-lově stížnosti z 20. března 1932 ve věci obsazení míst definitivních správců státních ludových škol v Bratislavě není možno vyhověti. St-l se dožaduje, aby mu byla sdělena jména osob, kerým byla udělena výše zmíněná místa, jakož i právní poměry těchto osob, aby mu takto bylo umožněno hájiti ev. svoje práva na základě čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. a na základě prov. výn. min. škol. č. 73.075/I-31. Na cit. předpisy není však možno se účinně odvolávati, poněvadž jejich platnost je omezena jen na Českou a Moravskoslezskou zemi a nejsou tedy součástí učitelského práva platného v zemi Slovenské. (Vide nál. Boh. A 8224/29.)

O stížnosti, na toto rozhodnutí podané, uvažil nss:

V nál. Boh. A 8224/29 dospěl nss systematickým výkladem zák. z 9. dubna 1920 č. 306 Sb. k úsudku, že se platnost tohoto zákona nevztahuje na celé území Čsl. republiky a se zřetelem na tehdejší konkrétní případ judikátně vyslovil právní názor, že čl. IV cit. zák. nemá platnosti na území Podk. Rusi. Žal. úřad založil nař. rozhodnutí na právním názoru, že předpisy čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. neplatí v zemi Slovenské a že proto nejsou součástí učitelského práva tam platného.

Tomuto názoru žal. úřadu nemohl nss přisvědčiti, neboť nebere v úvahu ustanovení § 10 odst. 7 zák. ze 13. července 1922 č. 226 Sb., jímž byly změněny a doplněny zákony o školách obecných a občanských (t. zv. »Malý školský zákon«). V § 10 tohoto zák. byla nově upravena t. zv. kompetence (mužská, ženská, smíšená) na místa učitelská. V odst. 7 tohoto paragrafu bylo stanoveno, že min. škol. může pro dobu přechodnou určit výjimky z ustanovení § 10 odst. 2 až 5 i pro obsazování míst na všech veřejných školách obecných (ludových) a občanských na Slov., v území Hlučinském, Valčickém a Vitorazském i na území Těšínského Slezska; kromě toho bylo tam ještě ustanoveno, že min. škol. může orgány, jimž přísluší právo presentační a právo jmenovati učitele na těchto školách, zmocniti, aby se případ od případu odchylovaly v zájmu školy od pravidel daných v čl. IV zák. č. 306/1920 Sb.

Tímto posledním ustanovením bylo tedy min. škol. dáno oprávnění, aby pro školy tam uvedené (tedy i pro veřejné školy ludové a občanské na Slov.) dal povolení k odchylkám od pravidel, předepsaných v čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. Považoval-li však zákonodárce za potřebné vydati předpis o možnosti odchylek od předpisu čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. také pro území Slovenska, pak z toho nezbytně nutno usouditi, že zákonodárce platnost čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. na území Slovenska předpokládá. Z toho sluší však dále usuzovati, že ustanovením § 10 odst. 7

zák. č. 226/1922 Sb. byla zákonodárcem provedena autentická interpretace zák. č. 306/1920 Sb. v ten smysl, že se platnost čl. IV tohoto zák. vztahuje i na území Slovenska.

Na tomto stavu nenastala žádná změna zákonem učitelským č. 104/1926 Sb., jehož § 46 zachoval čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. v platnosti.

Žal. úřad veden jsa, jak vyloženo, nesprávným právním názorem, že čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. v zemi Slovenské neplatí, nezabýval se v nař. rozhodnutí meritem podání st-lova z 20. března 1932. Poněvadž tato neúplnost byla způsobena nesprávným právním nazíráním, nezbylo než zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.071.

S a m o s p r á v a o b e c n í: * Nová obec, vzniklá rozloučením podle § 3 čes. ob. zř., není jako taková oprávněna domáhati se obnovy řízení o rozloučení.

(Nález ze dne 10. října 1935 č. 18.339/35.)

V ě c: Obec Ch. (adv. Dr. Frant. Sedláček z Plzně) proti ministerstvu vnitra o obnovu řízení o rozloučení obce.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím ze 7. prosince 1923 povolil zsv v Praze podle § 3 obec. zřiz. rozluhu obce L. ve dvě místní obce: L. a Ch.

Podáním de pres. 7. října 1929 žádala obec Ch. za obnovu řízení o této rozluce, po případě za sloučení obou obcí v jednu obec. Min. vnitra v postupu instančním zamítlo tuto žádost nař. výměrem z důvodu, že nejsou splněny předpoklady pro povolení obnovy řízení, stanovené v §§ 86 a násl. spr. ř., vl. nař. č. 8/28 Sb.

Prve nežli nss přistoupil ke zkoumání otázky, zda žal. úřad právem odepřel obnovu řízení, požadovanou obcí Ch. pro nedostatek předpokladů § 86 spr. ř., předložil si vzhledem k ustanovení § 2 zák. o ss otázku, lze-li stěžující si obci vůbec přiznati právní nárok na to, aby byla za předpokladů § 86 spr. ř. povolena obnova řízení o rozloučení obce L., vysloveném rozhodnutím zsv-u v Praze ze 7. prosince 1923. Nss na otázku tu odpověděl záporně.

Podle § 86 spr. ř. může býti řízení obnoveno buď z moci úřední, nebo »na návrh strany«, to jest na návrh toho, kdo v původním řízení měl virtuálně postavení strany. Jenom ten, kdo tehdy zásadně měl postavení strany, po případě jeho právní nástupce, má tedy nárok na obnovu řízení.

Stěžující si obec Ch. v řízení o rozloučení obce L. postavení strany neměla a míti nemohla, poněvadž tehdy ještě neexistovala. Nelze jí tedy přiznati oprávnění domáhati se podle § 86 spr. ř. obnovy onoho řízení o rozloučení. Odepřel-li žal. úřad povolit obnovu, ať se tak stalo z důvodů jakýchkoliv, neporušil tím subj. práv stěžující si obce, a bylo proto stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost (§ 2 zák. o ss).